

Sumari

Capítol 1. La batalla de la brolla.	11
Capítol 2. El Tronc de Melmelada de la Mort.	21
Capítol 3. És un ocell? És un avió? És el super- cuc?	31
Capítol 4. És un drac!.....	39
Capítol 5. El xou d'en Tomtom i Jerry	45
Capítol 6. Pasterada de plàtan	53
Capítol 7. Dònuts i coca de pitahaya	61
Capítol 8. Sí que és sever	69
Capítol 9. Control de tifes, peixets i tortugues ninja.....	77
Capítol 10. Per què no s'hauria de deixar mai un drac a la motxilla.....	83
Capítol 11. Silenci, si us plau; res de crits	93
Capítol 12. Un regal per a en Liam	101
Capítol 13. Llimacs i superherois.....	107
Capítol 14. Festival de molles de cereals	117
Capítol 15. Bingo!.....	125
Capítol 16. Observació nocturna	133
Capítol 17. Això fa pudor!.....	139
Capítol 18. Tafaner!	147

Capítol 19. Cafè amb sorpresa.....	153
Capítol 20. La gran idea.....	161
Capítol 21. La llarga espera	169
Capítol 22. Operació Fruita Madura	175
Capítol 23. L'atac de la fulla assassina	181
Capítol 24. Aquí hi ha dracs!	189
Capítol 25. Gran mestre dragoner	195
Capítol 26. Pobre babo!	201
Capítol 27. Cols en flames.....	211
Agraïments.....	229

Quan la gent em pregunta què fem créixer a l'hort de l'avi, crec que esperen que la resposta siguin cogombres, tomàquets o mongeteres. No crec que esperin que la resposta sigui dracs. Però és el que passa. S'hi crien dracs. I una cosa sí que us puc dir: donen molta, però molta més guerra que els cogombres.

Coses que els cogombres NO fan:

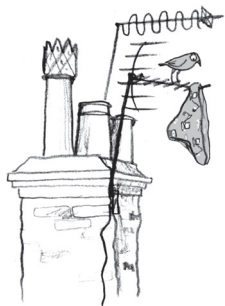
Caca a les farinetes de civada del pare.

Socarrimar-te les celles.

Fer-se un niu d'allò més acollidor estripant totes les receptes que la mare té ordenades alfabèticament.

Deixar-te els calçotets (els de l'estampat d'excavadores que et fa vergonya) penjats a l'antena de la tele.

Perseguir el gat.

Deixar caure cols damunt del gat.

Intentar muntar el gat com si
fos un brau en un rodeo.

Despertar-te a les quatre de
la matinada CADA DIA
clavant-te unes ungles
esmoladíssimes al front.

Calar foc al teu raspall de dents
QUAN ENCARA EL TENS
A LA BOCA.

Naturalment, tampoc no tenen escates que es-
purnegen i refulgeixen com el sol damunt del mar.
Ni tenen uns ulls brillants que poden veure fins al
fons del teu cor. Ni se't posen a l'espatlla, amb la
cua enroscada al voltant del coll, escalfant-lo, i et
fan pessigolles amb l'alè calent a l'orella.

No, no pots esperar res d'això d'un cogombre. Bé, almenys no de cap cogombre que jo m'hagi trobat mai. Potser ho faria un cogombre mutant radioactiu de l'espai, però no un cogombre normal de l'hort. Però els dracs? Bé, els dracs ja són tota una altra cosa.

Bé, qui vol criar dracs? Quina pregunta més estúpida, oi? Ho dic de debò, qui amb dos dits de front diria que no? No pas jo, això segur. I pel que sembla, vosaltres tampoc.

Però si realment voleu criar dracs, heu de saber on us fiqueu. Naturalment que són apassionants, fantàstics i enlluernadors, però els dracs no són sempre jocs i diversió. Ni de bon tros. I no em refereixo només al foc i a les caques inflamables, i ara!

I és per això, benvolguts desesperats pels dracs, que estic escrivint tot això, perquè com a mínim us hi fiqueu amb els ulls ben oberts. Perquè els hauréu de tenir sempre molt i molt oberts, creieu-me.

La batalla de la brolla

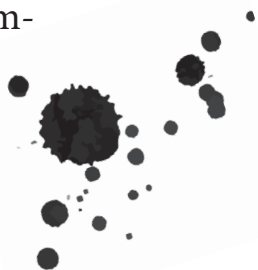
Va començar fa cosa d'un any. I tot va ser culpa de l'avi. Bé, seva i dels pastissos de confitura. Just m'estava llepant els dits després d'acabar-me l'últim que l'avi va dir:

—Els hauríem de cultivar nosaltres, Xips.

—Què, els pastissos? —vaig preguntar.

—Els gerds —va dir somrient—. Llavors podríem fer la nostra pròpia confitura per als pastissos de la iaia. Les podríem combinar, també. Maduixa i mores, groselles i gerds... pensa en quantes possibilitats. Deeeeliciós!

Em va pintar una imatge prou atractiva al cap, un enorme pastís de

confitura de la mida d'una plata amb trossos de colors diferents com una pizza de diferents gustos.

—I més coses, també —va continuar l'avi, abans que tingués temps de submergir-me més en somnis de confitura—. Raves, mongetes, cebes, coliflors... El que sigui, ho podríem cultivar.

De sobte, ja no vaig estar segur que fos tan bona idea. Confitura de maduixa i coliflor? Ecs! En tot cas, ja tenia prou fruita i verdura en la meva vida, amb la mare insistint que calia menjar-ne cinc racions al dia. Vull dir que fins i tot afegeix d'amagat fruita seca a unes barretes de cereals casolanes perfectament bones; com si jo no me n'hagués d'adonar!

Però l'avi no era de la mena de persones que abandonen una idea un cop li ha vingut de qui sap on i se li ha instal·lat al cap. Per tant, dissabte al matí érem al fons del seu jardí, amb fang fins a les orelles, cavant per arrencar el que a mi em semblava una selva monstruosa. De fet, començava a entendre per què la mare m'havia ofert provisions per a «l'expedició a l'Amazònia.» Sense les ortigues i els esbarzers, el jardí dels avis era probablement

el doble de gran i arribava fins als camps que hi havia més enllà.

—Tenia ganes de posar-me amb això d'una vegada des que vam venir a viure aquí —em va dir l'avi, mentre feia una pausa per recuperar l'alè—, però entre una cosa i l'altra, es veu que no havia trobat el moment.

Vaig parar de cavar i vaig rascar un terròs de fang amb la pala. Ja sé que vosaltres no teniu ni idea de què estava parlant, però jo sí. Sabia exactament què volia dir amb «entre una cosa i l'altra.»

—Ho sento —vaig murmurar. Perquè ho sentia de debò.

L'avi va recolzar els braços al mànec de la pala i es va inclinar cap a mi. Ara bé, hi ha una cosa del meu avi que heu de saber: espurneja. Això potser sona estrany, però és així. De vegades es diu que algú «té una espurna als ulls» per dir que li brillen o es nota que està content. Bé, doncs l'avi té les espurnes de joia més grosses de totes les persones que he conegut. I just llavors em mirava amb aquella espurna, fins que vaig notar-ne l'escalfor per tots els racons del cos. Era com si m'hagués

assegut davant del foc més càlid i acollidor per torrar-hi núvols de sucre.

—I ara, Xips, quantes vegades t'ho he dit, ja? Què és el que fan les famílies?

Vaig somriure.

—Es fan costat.

—Exacte —va dir amb un somriure—. I poden ser tan enganxoses com la confitura. I ara, a cavar!

Així ho vaig fer. La cosa que costava més d'arrencar de terra era el que l'avi anomenava brolla-brolla: una mala herba que creixia per tot arreu, aferrant-se a les arrels, les tiges i els arbusts per conservar la vida.

Aviat em vaig trobar ficat en un grandió estira-i-arronsa: el nen contra la planta. I durant un moment realment va semblar que el Gran Senyor de la Brolla Maligna podia guanyar.

Però vaig cavar. I rascar. I arrencar. I estirar. Fins que tot el que va quedar va ser un tros de ter-

ra... i la planta d'aspecte més estrany que havia vist en la meua vida.

Era més alta que jo i només podia abastar la meitat del tronc amb les mans plenes de butllofes. I a més el tronc costava de veure, perquè en sortien tot de braços llargs i verds com cactus que penjaven cap avall.

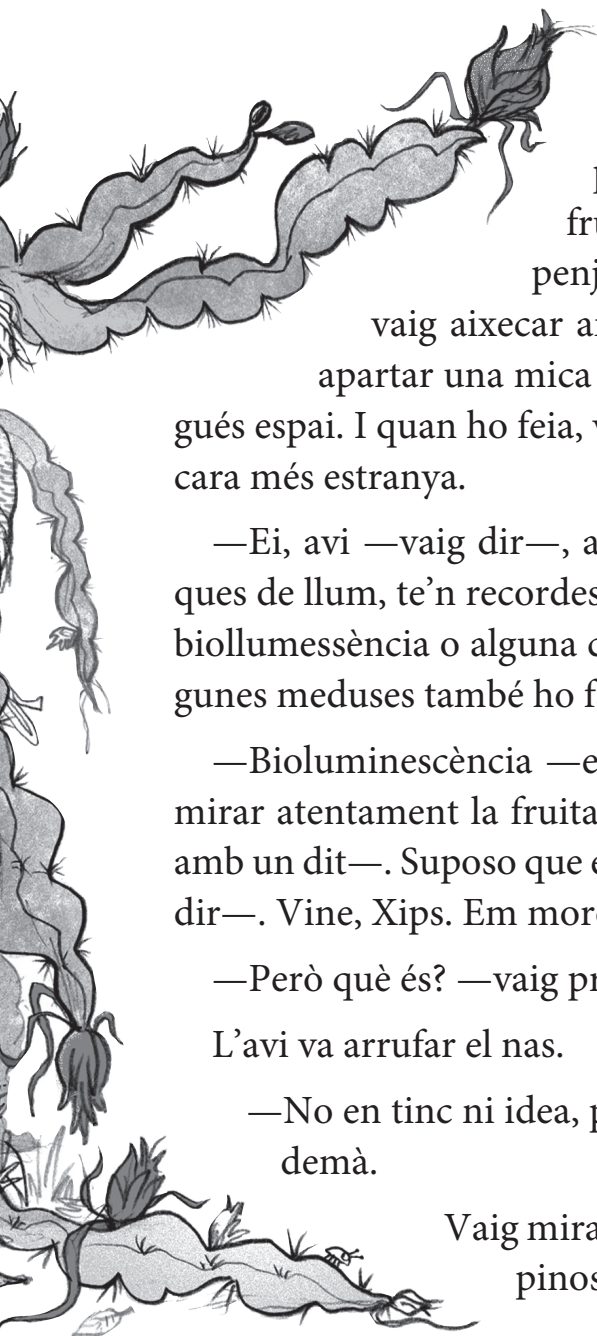
—Sembla una baieta de pal gegant, cap per avall—va afirmar l'avi—. Però ja ho veus... també és verda, i té punxes, i nusos.

Era estrany, però no s'equivocava gaire.

D'alguns dels braços del cactus sortien unes tiges de color groc i taronja vius, com esclats de flames. I cada grup de tiges envoltava un fruit. N'hi havia de grossos i vermells que semblaven a punt de rebentar, i d'altres eren petits i verds i semblaven nous. Però tots tenien unes fulles estranyíssimes amb punxes, semblants a les de la pinya. Eren tan diferents de qualsevol cosa que hagués vist al bol de la fruita de casa, que em vaig trobar allargant una mà per tocar-les.

Em vaig fixar que una de les fruites més petites ja s'havia tornat vermella, però la tija amb què

estava unida a l'arbre
s'inclinava cap avall
pel pes d'unes quantes
fruits més grosses que
penjaven més amunt. La
vaig aixecar amb delicadesa i la vaig
apartar una mica a un costat perquè tin-
gués espai. I quan ho feia, vaig veure una cosa en-
cara més estranya.

—Ei, avi —vaig dir—, això brilla. Com les cu-
ques de llum, te'n recordes? El pare va dir que era
bioluminescència o alguna cosa així. Va dir que al-
gunes meduses també ho fan.

—Bioluminescència —em va corregir l'avi. Va
mirar atentament la fruita vermella i la va fregar
amb un dit—. Suposo que és només floridura —va
dir—. Vine, Xips. Em moro de gana.

—Però què és? —vaig preguntar.

L'avi va arrufar el nas.

—No en tinc ni idea, però la podem arrencar
demà.

Vaig mirar la fruita vermella i es-
pinosa que em brillava a les

mans. I no sé si és que vaig estirar una mica massa, o si just va triar aquell moment per acabar de madurar, però, d'una manera o altra, la fruita va caure de la tija llampant. Quan la vaig veure allà al meu palmell, per algun motiu no vaig voler llençar-la a la pila de brossa per cremar. Així que me la vaig posar a sota el braç abans de seguir l'avi a dins.

Després, quan vaig ser a casa, vaig posar la fruita amb aires de pinya damunt del meu escriptori i vaig entrar «fruita estranya amb punxes» a la finestra de cerques de l'ordinador. Van aparèixer tot de fotografies i era allà, just al costat del «dúrio»... que es veu que fa pudor de caca, per tant vam tenir molta sort de no trobar-ne una d'aquestes! No, era aquella d'allà: de la mida d'un mango, vermella, fulles com de pinya amb punxes. Definitivament, el que jo tenia al davant. Vaig fer clic a la foto i en vaig llegir el peu:

«Pitahaya, de vegades anomenada “fruita de drac”.»

Sí!

Sí, és clar, per a vosaltres és fàcil. Perquè vosaltres ja sabeu que sortirà un drac. Però aleshores jo no en tenia ni la més remota idea. Vull dir que si us donen un pastisset de cabell d'àngel, no espereu que en surti algú amb túnica i ales, oi?

Per tant, no em vaig posar a fer bots i cridar «Visca, tindrè un drac!».» Simplement vaig deixar la fruita a l'escriptori i vaig baixar a sopar.

I probablement això no va ser la millor idea del món. Pel que va passar després, sabeu?

Títol original en anglès: *The Boy who Grew Dragons*

© del text: Andy Shepherd

© de les il·lustracions: Sara Ogilvie

Edició de Piccadilly Press, Londres, 2018

© del text: Andy Shepherd, 2018

© de les il·lustracions: Sara Ogilvie, 2018

© de la traducció: Anna Llisterra Boix, 2019

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2019

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: setembre de 2019

ISBN: 978-84-1303-127-9

DL L 1.024-2019

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

✂ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.